

BLAGDAN BL. ALOJZIJA STEPINCA
Samostanska crkva sv. Frane – Split
U prigodi hodočašća Blaženikove relikvije, 10. veljače 2021.

HOMILIJA
fra Ivan Bradarić, OFM Conv.

Došao je čas da se proslavi Sin čovječji!

Ove riječi izgovara Isus pred kraj svoga života.

Pred njim je uskoro montirani proces, mnoštvo prevaranata, potkupljivih prevrtljivaca, lažova, kukavica i sve najgore od ljudskog jada što se tih dana sjatilo u Jeruzalem. A sve pod izlikom čuvanja zakona, tradicije i obrane Božje časti.

A u suštini na djelu je plan protiv jednog nevinog čovjeka.

Vika i povici s jeruzalemskih ulica: „Makni ga, raspni ga“, prenesena je i na stoljeća čovječanstva sve do našega vremena.

Kao da krvi nije bilo dovoljno u svim ratovima, logorima, totalitarnim režimima... pa još uvijek promatramo kako sila silu goni. Kajfa Pilata, Pilat Kajfu.

Ipak, drama Božje ljubavi nam daje sigurnost da zlo nema zadnju riječ. Ljepota oprosta je snaga koja oslobađa čovjeka, a **Bog prvi čini tu gestu**. Pokazuje čovjeku put. Uči ga i vodi.

To je prva istina. Drugo, poručuje nam Ivan u svome evanđelju: *ako pšenično zrno, pavši na zemlju, ne umre, ostaje samo; ako li umre donosi obilat rod.*

Draga braćo i sestre, često se govori o tome i često se nameće kao imperativ, osobito političarima i onima koji vode ovu zemlju, ovu zajednicu naroda, kako je potrebno da se vratimo svojim kršćanskim korijenima.

Upravo tako! I danas ćemo to ponoviti.

Samo što taj poziv ne upućujemo više političarima, vođama naroda, ni ikakvim svjetskim moćnicima, nego onima kojih se to tiče, onima koji jesu ukorijenjeni na tim korijenima.

Važno je znati promatrati zrno koje je posijano i pratiti ga kako raste i gdje je posijano?

Odgovor je: posijano je u mom srcu. Pomalo, skriveno, ali moćno.

Zrno Isusove riječi koja poziva: *Oprosti im, ne znaju!*

Raste li u meni to zrno praštanja?

Zrno koje poručuje: Kao što sam ja ljubio!

Ljubimo li kao?

Zrno koje je žedno i treba ga zaliti ljubavlju Kristovom. **Zalijevamo li?**

Želim mislima ove usporedbe dovesti do shvaćanja **da smo svi mi**, po jednom zrnu koje je umrlo i uzraslo u stablo golemo, **uzdignuti** na to stablo (Kristova križa) i osjećamo se sigurni i zaštićeni. **Svi**. Zamislite, i dobri i zli. I kršćani i nekršćani. I ukorijenjeni i neukorijenjeni. Svi. I jedva nas se može razlikovati jer smo svi isti: **svi smo ranjeni** zlim sjemenom mržnje.

Mržnja je drugo ime Zla. Mržnja je rušiteljica Božjega poretka. Zašto? Dobar odgovor pronalazim parafrazirajući poznati Pavlov tekst, na ovaj način: zato što mržnja zavidi. Hvasta se mržnja, nadima se. Uvijek je jako nepristojna. Razdražljiva je. Mrzi istinu. Pamti zlo. Raduje se nepravdi. Ništa ne vjeruje. Ničemu se ne nada.

I ono što je jezivo jest to da **mržnja ne prestaje**. Poput najgoreg virusa kontaminira prostor, i čovjek se osjeća nemoćan pred njom.

A ipak, njezina nije zadnja.

Zato Isus i kaže: *Došao je čas da se proslavi Sin čovječji!*

Došao je čas da povjerujemo da je Zlo pobijeđeno, da postoji lijek protiv tog strašnog virusa koji razara čovjeka i ovaj svijet.

Došao je čas u kojem shvaćamo da mi nismo od svijeta makar živimo u svijetu.

Došao je čas da prihvatimo poziv i činimo na spomen našega Spasitelja znak njegove ljubavi.

Da, došao je čas! Uzdahnuo je i prihvatio volju očevu **nadbiskup zagrebački kardinal Alojzije Stepinac**, naš blaženik čiji blagdan danas slavimo.

Čas da se odupre grijehu i tlačenju Zloga preko ljudi u liku totalitarnih režima. Čas kada je odlučno ostao sa svojim narodom. Čas kada je svojom krvlju potpisao vjernost Kristu Spasitelju.

Kada je bl. kardinal Stepinac umro, tadašnje komunističke vlasti su čuvale sve prilaze u selo, strogo kontrolirajući tko dolazi, a tko odlazi. Povijest kao da se ponavlja i dokazuje kako silnici postaju najslabiji pred mrtvacem te za mrtve priređuju najjača osiguranja i straže. Kao ono u Jeruzalemu prije oko 2000 godina kada navališe kamen na grob. I opet kamen šutnje da se ne sazna. Kamen straha, da ne bi slučajno. Kamen laži.

Evo nam opet dokaza kako je Zlo okrutno i opako. Ono uopće ne poznaje riječi kao sućut ili humanost, ili barem zdrav razum. Jer Zlo nema razuma.

Dok na svakom koraku susrećemo protivljenja zdravom kršćanskom nauku, vidimo kako su i u naše dane značajne riječi blaženoga kardinala Stepinca izgovorene 29. travnja 1953.: „**I mi da se poklonimo ovakvom sistemu, koji je ništa drugo nego drskost i glupost...!**“ Te dodaje: „Bijedni ovaj život rado dajem, kad bih mogao, dao bih i sto života, samo da živi Crkva Božja“.

Proniknuo je naš kardinal sve podmukle, opake i zle nakane koje je u sebi nosila nadolazeća ideologija. Zapravo, mnogi su to slutili ili vidjeli, ali malo ih je poput kardinala koji su se usudili javno osuditi: jasno, nedvosmisleno i beskompromisno. **On je bio svjestan: da je došao čas.**

I zato, poput mučenika iz prvih stoljeća bl. Alojzije na bahatost odgovara skromnošću, na psovke blagoslovom, zabludama se odupirao čvrstoćom vjere, a nasilju otmjenim ponašanjem.

Živimo u vremenu velikih, vrlo ubrzanih društvenih i kulturnih transformacija. Jedva ih možemo pratiti. K tome, tu su još i globalni problemi poput ove pandemije; konspirativne teorije koje zaluduju i brojne vjernike; nova ideologija koja dehumanizira čovjeka... **A mi kršćani živimo u takvom svijetu, ne u nekom drugom svijetu.** Mi smo tu.

I doista, umjesto da se neprestano bavimo bolesnim nastojanjem da pokorimo svijet; da srušimo naše neprijatelje i progonitelje, rušitelje našega društva, kulture, povijesti, identiteta... promatrajmo zrno, bavimo se vlastitim korijenom: križem Gospodina našega Isusa Krista.

S tog križa teče krv za spas svijeta.

Muka, patnja, bol, smrt... nije naša slabost. To je naš šansa. Tu susrećemo Boga. Tu Bog uzdiže čovjeka.

Tu naočigled nestaje život, a zapravo, tu počinje vječnost jer je zrno života uvijek dobro zaštićeno dok je položeno u zemlju.

I poput molitve izgovaram riječi današnjeg prvog čitanja:

*Očima se bezbožničkim čini da oni umiru,
i njihov odlazak s ovog svijeta kao nesreća;
i to što nas napuštaju kao propast,
ali oni su u miru.*

*Ako su, u očima ljudskim, bili kažnjeni,
nada im je puna besmrtnosti.*

Za malo muke zadobili su dobra velika.

Bog je prvi pružio ruku čovjeku i pozvao ga u život.

Rukom ga je svojom satao.

Rukom moćnom i mišicom ispruženom izbavio iz kuće ropstva. Rukom ozdravio od gube grijeha.

Rukom raširenom na križu.

Tek poneki su to shvatili i prinijeli svoju ruku na Isusov probodeni bok, a to je Crkva koja je ranjena, uz riječi: *U tebe se, Gospodine, uzdam!*

Ispruži ruke svoje na nas, dragi naš blaženiče. Na tvoj dragi hrvatski narod. U Hrvatskoj. U dragoj nam Bosni i Hercegovini. U okolnim državama. U iseljeništvu, sve do dalekih preookeanskih zemalja. Ponovo osjeti bilo naroda koji pati.

Pruži štap svoj pastirski te poput Mojsija razdvoji more mržnje da prođemo po suhu.

Zakrili nas plaštem svojim da živimo u jedinstvu i slozi.

Utisni prsten svoj pečatnjak kao polog vjernosti našeg hrvatskog naroda pred Bogom.

A mi, tvoji sunarodnjaci, skupa s tobom ispovijedamo: *U tebe se, Gospodine, uzdam!*

Amen.